

[Brusvang.]

imødekommende behandling, som de hidtidige socialdemokratiske ministre har fået fra CD.

Et andet punkt er forsvaret. Om dette blot, at vi er tilfreds med, at der kom et forlig. Det var ikke det forlig, vi ønskede, men vi er tilfreds med, at der er lavet et forlig, og med, at den genforhandlingsklausul, der er i forliget, har det indhold, at der er en vetoret for de forligspartier, der er med. Der kan altså ikke i forligsperioden, fordi et enkelt forligsparti ønsker, at der skal finde en genforhandling sted, ensidigt gennemføres nedskæringer. Det kræver, at alle forligspartier er enige, og det er noget meget vigtigt.

Til sidst blot nogle bemærkninger om råenergiavgiften, der nu endelig er væk. Dagbladet Børsen havde en meget ubehagelig leder, hvor man talte om forligsbrud. Man konstaterede, det var en god ting, at råenergiavgiften blev afløst, men, sagde man, den måde, det var sket på, var et forligsbrud. Men dér er noget, Børsen ikke har forstået. For det første er det ikke et forligsbrud, når man med sine aftalepartnere træffer en anden aftale. Det er en ganske normal ændring af aftalen. Men vi har haft det argument fra CDs side, at der sandelig er sket et og andet økonomisk og politisk, siden denne råenergiavgift blev vedtaget i august måned. Der er ændrede forudsætninger, og det har været et godt argument.

Vi havde også en pressionsmulighed, idet vi med stor rimelighed kunne sige til regeringen, at når den ønskede os med på boligområdet, kunne vi gøre indsigelser efter den særlige bestemmelse, der er i augustforliget, hvis ikke vi kunne tiltræde regeringens ønsker. Det vil sige, at det er en ganske normal forhandlingsprocedure, når man så siger til statsministeren, at hvis statsministeren går i salen med forslaget om råenergiavgift, stiller han os i en vanskelig parlamentarisk situation, hvorefter vi må gøre de rettigheder gældende på andre områder, som vi vittterligt har. Det er der ikke spor mærkeligt i. Det er den forhandlingsteknik, der er blevet benyttet, og den er såmænd så gammel som dette folketing. Der er altså ikke nogen som helst grund til at hævde, at der foreligger nogen form for forligsbrud, og det mener jeg også er erkendt af statsministeren.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal ikke fortænke statsministeren og heller ikke socialdemokratiets ordfører i, at de

er stolte over socialdemokratiets mandatfremgang. Lad mig så udtrykke håbet om, at denne fremgang vil blive forvaltet i overensstemmelse med de forhåbninger, som mange vælgere utvivlsomt har haft i en yderst presset situation, til, at det gamle arbejderparti vil varetage deres interesser. Jeg siger det ikke for at hævde her, at disse forhåbninger givetvis bliver gjort til skamme.

I 1975 pegede vi på en socialdemokratisk regering, og vi erkendte dengang, at den ville have meget svære arbejdsvilkår. Det har den også haft, og det er vel forklaringen på, at den sluttede med 160.000 arbejdsløse, hvor den startede med under 100.000 arbejdsløse.

Men nu er situationen imidlertid en anden. Regeringspartiet er selv blevet betydeligt styrket, og der er andre flertalsmuligheder i det nye folketing end i det gamle, dermed også andre samarbejdsmuligheder, som – det skal jeg ikke nægte – forekommer mig lige så rimelige, som de åbenbart forekom hr. Erhard Jakobsen urimelige. Jeg vil håbe, at disse andre samarbejdsmuligheder vil blive brugt.

Man kan selvfølgelig påberåbe sig augustforliget og henvise til, at augustforligspartierne har fået et flertal, gik styrket ud af valget, som statsministeren sagde.

Men for det første, hvad har de fået flertal på? De to augustforligspartier, der stærkest ivrede for et eventuelt overenskomstindgreb – det radikale venstre og kristeligt folkeparti – led et knusende nederlag ved valget. Det kan vel heller ikke have været 2 pct.s lønrammen, vælgerne har stemt for, eftersom LO uimod sagt lavede den om til en 6 pct.s ramme midt under valgkampen, og det skal jeg ikke bebrejde LO.

For det andet og vigtigere: Tillad mig oprigtigt talt at tvivle på, at augustforliget kan overleve. Jeg synes, at de netop overståede forhandlinger viser, hvor svært augustpartierne har det sammen. Det er helt åbenbart for alle os udenforstående, der har iagttaget forløbet, at centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti netop kører de særinteresser, som statsministeren beklagede i sin åbningstale. Jeg mærkede mig da også hr. Erhard Jakobsens næsten ultimative tone med henblik på yderligere forhandlinger: nu var det momsforhøjelse, alt eller intet.

Derfor tror jeg ikke, at augustforligspartierne kan holde sammen i den periode, man har aftalt, men der er da, som jeg sagde, hel-